

Arrest

nr. 159 611 van 8 januari 2016
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 september 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Oekraïense staatsburgerschap te bezitten en van Oekraïens-Russische origine te zijn. U bent geboren in Cherkassy (Oekraïne) waar u ook woonde. U bent getrouwd met O. K. (...) (O.V. 7.576.589) met wie u een minderjarige zoon hebt: M. C. (...) (O.V. 7.576.589).

U vroeg voor de eerste keer asiel aan in België op 2 september 2011. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam hieromtrent op 22 november 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) omdat Tsjechië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. Daarop ging u terug naar Praag en van daar weer terug naar Oekraïne (Kiev en Cherkassy). U vertrok opnieuw uit uw land in februari 2012 en vroeg op 27 februari

2012 voor de tweede keer asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam op 22 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op formele gronden. Op 19 september 2012 arriveerde uw vrouw in België. Jullie vroegen die dag samen asiel aan: u voor de derde keer, zij voor de eerste keer. In het kader van deze asielaanvraag verklaarde u problemen te hebben met de autoriteiten van uw land (u had op uw werk bij het Hoofdbestuur Revisie en Controle ontdekt hoe er gesjoemeld werd met gronden die eigendom waren van de staat. U wou dit aanklagen, maar dit werd u verhinderd – u werd hierdoor zelfs door de politie in elkaar geslagen en ze eisten van u dat u zou stoppen met uw demarches om de fraude aan te klagen). Inzake deze derde asielaanvraag van u (en inzake de eerste van uw vrouw) ging het Commissariaat-generaal over tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 26 augustus 2013. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 13 december 2013.

Zonder België verlaten te hebben diende u, samen met uw vrouw, op 1 oktober 2014 een nieuwe asielaanvraag in (uw vierde en haar tweede), die op 5 november 2014 door het Commissariaat-generaal (CGVS) in overweging werd genomen. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u dat u nog steeds niet naar uw land terug kan omwille van uw oorspronkelijke problemen: men zou nog steeds naar u op zoek zijn en daarom nog vaak bij uw familie en kennissen langskomen. U werd ook opgeroepen voor het leger in het kader van de mobilisatie voor het conflict in Oost-Oekraïne, maar u wil niet in het leger dienen.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel werkboekje, een kopie van een convocatie van het leger, kopieën van uw diploma's en die van uw vrouw en een e-mailbericht van uw advocaat.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar uw land van herkomst Oekraïne zou kunnen terugkeren omdat uw initiële problemen (ontstaan nadat u op uw werk fraude met overheidsgronden zou hebben willen aanklagen) nog actueel zouden zijn (CGVS p. 2-4) en omdat u werd opgeroepen naar het leger maar dit niet wenst te doen (CGVS p. 4 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Ten eerste dient – waar u verwijst naar uw initiële problemen waardoor u destijds uw land verlaten heeft – benadrukt te worden dat uw vorige (i.c. derde) asielaanvraag (waarbij deze problemen voor het eerst inhoudelijk beoordeeld werden) door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u er niet in slaagde de door u vermelde problemen aannemelijk te maken (zo werden er enkele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen voor het CGVS vastgesteld en werd geoordeeld dat uw handelingen na het begin van uw problemen bezwaarlijk te rijmen vielen met de door u verklaarde vrees voor vervolging). Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, een beslissing waartegen u geen cassatieberoep indiende bij de Raad van State (RvS). Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van onderhavige vierde asielaanvraag enerzijds volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u in dit verband alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot uw huidige verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (i.e. uw verwijzing naar uw ontslag op uw werk in maart 2011, naar verschillende mensen, soms van de politie, die nog langskomen bij uw familie en vrienden op zoek naar u, en naar uw vermoedens dat er tegen u een zaak zou geopend zijn, CGVS p. 2-4), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Over deze huidige verklaringen dient bovendien opgemerkt te worden dat u vaag blijft als u gevraagd wordt om ze te concretiseren en dat ze enkel gebaseerd zijn op vermoedens. Zo verklaart u dat men 'systematisch' naar u op zoek gaat, maar hoe vaak dat gebeurt of wanneer dat voor

het laatst was, kan u niet zeggen – nochtans onderhoudt u nog vaak contact met uw moeder en vrienden die naar eigen zeggen die mensen over de vloer krijgen (CGVS p. 2 & p. 3-4). U zegt ook dat het enige wat u weet, is dat ze u willen vinden; wat ze verder willen, zeggen ze volgens u niet. U denkt ook dat er tegen u een zaak geopend is, maar eigenlijk weet u dat niet zeker omdat u dat zelf niet gezien heeft en u nooit op officiële wijze werd opgeroepen (CGVS p. 4).

Het document dat u neerlegt aangaande deze initiële problemen (meer bepaald uw werkboekje, document 2) vermag geen ander licht te werpen op de vaststellingen die werden uiteengezet in de beslissing van uw vorige asielaanvraag (zie beslissing 3de AA). Los van het feit dat documenten slechts een afdoende ondersteuning vormen van een aangehaald asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen (maar zoals reeds omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval), kan gezegd worden dat uw werkboekje louter vermeldt dat u in 2008 werd aangenomen bij het controle-auditbureau van Cherkassy, er in 2009 promotie maakte en in 2011 werd ontslagen – over de omstandigheden waarin of de reden waarom u werd ontslagen, scheidt dit document geen verduidelijking. Bijgevolg werpt dit document geen andere kijk op de beoordeling van uw vorige asielaanvraag.

Ten tweede wil u niet naar uw land terugkeren omdat u een mobilisatie voor het leger wil ontlopen. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet wil dienen in het leger omdat uw godsdienst (christelijk orthodox) het u niet toelaat, omdat u gewetensbezwaren zou hebben tegen het gebruik van geweld en het doden van andere mensen (meer in het bijzonder de mensen in Oost-Oekraïne die u als broeders beschouwt), omdat u er fysiek niet geschikt voor zou zijn, omdat u het niet eens bent met de politieke gang van zaken in uw land (de regering in Oekraïne is volgens u corrupt en de oorlog die ze voert in het oosten van het land onwettig – u bent het er dan ook niet mee eens dat men mensen oproept en naar het oosten stuurt), en omdat u bang bent voor uw leven.

Om te beginnen dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als dienstplichtige of als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw weigering om als reservist te worden ingezet in het Oekraïense leger niet is ingegeven door een vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling omwille van één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie (ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, behoren tot een bepaalde sociale groep), maar dat u zich in hoofdzaak beroept op het feit dat u gewetensbezwaren zou hebben. Op basis van uw verklaringen kunnen in uw hoofde alvast geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als gemobiliseerde en/of het gebruik van geweld worden vastgesteld.

Wat betreft uw verklaring dat uw bezwaren om geweld te gebruiken of om andere mensen te doden ingegeven zouden zijn door uw orthodox-christelijke religieuze overtuiging (CGVS p. 2, p. 8, p. 9-10 & p. 13), dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de orthodox-christelijke leer geen dogmatisch standpunt kent ten opzichte van het gebruik van geweld of het doden van andere mensen in oorlogssituaties. In de leer van de orthodoxe kerk wordt oorlog geaccepteerd als een tragische noodzakelijkheid of een onvermijdelijk kwaad om onschuldigen te beschermen, om gerechtigheid na te streven of om vrede te bewerkstelligen. Een soldaat die iemand doodt in het kader van een oorlog wordt niet gezien als een misdadiger, maar eerder als iemand die nood heeft aan pastorale bijstand om te genezen van de mogelijk morele of geestelijke schade die hij heeft opgelopen als gevolg van zijn handelingen. Op basis van deze informatie meent het Commissariaat-generaal dat het feit dat u een aanhanger bent van het orthodox christelijk geloof op zich geen indicatie is dat u diepgewortelde gewetensbezwaren zou hebben die u ervan zouden weerhouden om ingezet te worden in het kader van een gewapend conflict.

Het is evenwel mogelijk dat gewetensbezwaren ten opzichte van het gebruik van geweld of een inzet in een gewapend conflict ingegeven zijn vanuit een persoonlijke morele overtuiging, eventueel gebaseerd op eigen religieuze (of spirituele) inzichten. In dit geval kan verwacht worden dat een persoon die dergelijke diepgewortelde, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft naar deze waarden handelt, dat zijn andere overtuigingen ook consistent zijn met een dergelijk moreel en/of religieus kader en dat die persoon ook kan toelichten hoe hij tot zijn gewetensbezwaren is gekomen. U maakt evenwel niet aannemelijk dat de door u voorgehouden gewetensbezwaren diepgeworteld en onoverkomelijk zijn.

Zo blijkt u maar oppervlakkig en weinig doorleefd te verwijzen naar wat er in de bijbel staat om te verklaren wat uw weerhoudendheid om mensen te doden (in gevechtssituaties) met godsdienst te maken heeft: 'er staat in de religie dat je niet mag vermoorden of doden. Ik volg de wetten van de bijbel' (CGVS p. 9), 'hoe kan ik vechten tegen mijn broers? Mijn religie laat mij dat niet toe' (CGVS p. 10) en 'ik ben gelovig: ik heb nooit iemand bestolen of beschadigd. Ik zou nooit iemand kunnen vermoorden' (CGVS p. 13). Het Commissariaat-generaal meent in dit verband dat dergelijke verklaringen weinig overtuigend overkomen. Gezien de orthodoxe leer geen absoluut, dogmatisch verbod kent met betrekking tot het gebruik van geweld of het doden van anderen in het kader van een gewapend conflict, mag redelijkerwijze worden verwacht dat u op een enigszins onderbouwde en omstandige manier zou kunnen uitleggen hoe u dan zelf tot een afwijkende mening zou zijn gekomen. Dit is hier niet zo.

Over het invoeren van uw religieuze bezwaren kunnen nog een aantal bijkomende merkwaardigheden worden opgemerkt. Het valt immers meteen op dat u bij het indienen van uw huidige, vierde asielaanvraag met geen woord repte over uw religie als argument waarom u zichzelf niet in staat acht om geweld te gebruiken of mensen te doden; toen verklaarde u immers enkel dat u niet in het leger wou omdat niemand wil sterven en omdat uw gezondheid niet goed genoeg is om dat te doen – u vroeg zich ook af waarom u zou gaan vechten in het leger omdat u toch geen militair bent (zonder hierbij ook maar enige notie te maken van religieuze bezwaren) (verklaring 4de AA 20.10.2014 vraag 15 & 18). Welnu, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle elementen van zijn vrees in zijn land van herkomst indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om onoverkomelijke moreel-religieuze bezwaren bij het gebruik van geweld waartoe hij, ondanks deze restricties, zou worden gedwongen door zijn eigen overheid. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van dit pas op het gehoor op het CGVS ingeroepen element. Daarom werd u gevraagd waarom u dit niet eerder had aangehaald maar pas voor het eerst op het CGVS, aangezien dit voor u een belangrijke (zo niet de belangrijkste) reden zou zijn waarom u niet wil schieten of geen wapens wil dragen. Daarop verklaart u dat u het nut er niet van in zag om daarover te vertellen en dat toen niet relevant was (CGVS p. 13). U haalt dit religieus argument evenwel wel aan als nieuw element voor uw huidige asielaanvraag; dit kan dus allerm minst nutteloos en een niet-relevant gegeven genoemd worden en zodoende kunnen uw verklaringen waarom u dit element niet eerder aanhaalde, niet aanvaard worden. Daarnaast haalt u aan dat u vroeger op school op uw zestiende of zeventiende normaal naar lessen over de militaire dienst moest waarin werd geleerd over automatische geweren en granaten, maar dat u niet geweest bent omdat dergelijke lessen tegen uw religie waren. Langs de andere kant verklaart u ook dat u met school in diezelfde periode naar de medische controle van het leger ging – volgens u was dit verplicht en wel in lijn met uw religie (CGVS p. 14-15). Welnu, het is bijzonder opvallend dat u op school wel naar een medische controle van het leger ging (wat u blijkbaar wel zou kunnen vereenzelvigen met uw religieuze bezwaren) maar niet naar de militaire lessen ging (wat u blijkbaar niet zou kunnen vereenzelvigen met uw religieuze bezwaren): het systeem van militaire dienst, waarbij de medische keuring een eerste stap is tot effectieve toetreding in het leger, is nochtans bedoeld om u voor te bereiden op een inzet in een eventueel gewapend conflict, onder andere door training in het gebruik van wapens, waarbij er van u zou worden verwacht dat u geweld gebruikt tegen soldaten van de tegenpartij en daarbij mogelijk slachtoffers maakt. Indien uw bezwaren tegen het gebruik van wapens en het doden van anderen (in gevechtssituaties) werkelijk zo diepgeworteld en onoverkomelijk zouden zijn, kan worden verwacht dat u hier ook consistent naar zou hebben gehandeld door zich op één of andere manier te verzetten tegen de medische controle als eerste stap van een eventuele militaire opleiding die als doel had om u voor te bereiden op een inzet in een gewapend conflict. Uw verklaring dat de medische controle op school verplicht was (CGVS p. 15), kan op dit vlak niet overtuigen: er kan immers algemeen van uitgegaan worden dat (militaire) lessen op school ook verplicht zijn – u beaamt zelf dat dit tot het leerplan in Oekraïne behoort en u verduidelijkt dit na het gehoor nogmaals aan de hand van een bijlage in een email van uw advocaat over een leerboek op school (document 7) – en dit liet u naar eigen zeggen wel zomaar aan u voorbijgaan. Hieruit blijkt dat u uw religieuze bezwaren toch niet zo consequent blijkt op te vatten als u zelf laat uitschijnen. Bijgevolg dient gesteld dat uw christelijk-orthodoxe wroeging op het vlak van militaire geplogenheden niet zo diepgeworteld blijkt als u zelf naar voor brengt. Daarbij komt dat u verklaart dat men in Oekraïne op geen enkele manier kan worden vrijgesteld voor het leger omwille van religieuze redenen en dat u geen

weet heeft van een alternatieve dienst voor de legerdienst in uw land (CGVS p. 9 & p. 13). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat de Oekraïense wet een alternatieve burgerdienst voorziet ter vervanging van de verplichte legerdienst: Oekraïense burgers voor wie de dienstplicht in strijd is met hun godsdienstige overtuigingen en die behoren tot een religieuze organisatie die erkend is door de Oekraïense wet en die het gebruik van wapens voorschrijft (zoals bijvoorbeeld Getuigen van Jehova, zevendedagadventisten, baptisten), hebben er recht op. Aangezien u uitdrukkelijk uw geloof inroept als reden waarom u niet zou willen dienen in het leger, u aangeeft de wetten van uw land te kennen en er zelfs verschillende keren kritiek op geeft (CGVS p. 6, p. 11, p. 12, p. 13 & p. 14), is het weinig aannemelijk dat u niet zou weten dat er in uw land wel degelijk een alternatief bestaat voor mensen met religieuze bezwaren tegen dienen in het leger, maar zulks systeem niet geldt voor orthodoxe christenen zoals uzelf. Deze vaststelling draagt opnieuw weinig bij tot uw stelling dat uw religie fundamenteel zou bijdragen aan uw weigering om te dienen in het leger.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voorts enkele belangrijke tegenindicaties voor het bestaan in uw hoofde van diepgewortelde en onoverkomelijke gewetensbezwaren tegen het gebruik van geweld. Zo moet worden gewezen op het feit dat uit uw verklaringen over het huidige conflict in Oekraïne evenmin blijkt dat u een uitgesproken afkeer zou hebben van het gebruik van geweld of de inzet van troepen in een gewapend conflict. Hoewel u verklaarde dat het huidige conflict best 'op een minnelijke manier' opgelost dient te worden (CGVS p. 10-12), blijkt uit uw verklaringen ook dat u vindt dat Oekraïne aan de Europese Unie of aan andere landen hulp kon gevraagd hebben in de vorm van het sturen van militairen om het conflict op te lossen, maar dat ze dat niet gedaan hebben – u betreurt het dat Oekraïne gewoon wapens vroeg en geen militairen. Naar eigen zeggen zouden andere landen, zoals de Europese Unie of de Verenigde Staten, militairen moeten sturen omdat zij de ervaring, de rust en de professionaliteit hebben om het conflict op een treffelijke manier op te lossen (dit in tegenstelling tot gewone burgers als u die niet professioneel genoeg zijn om opgeroepen te worden voor het leger) (CGVS p. 9-10). Het Commissariaat-generaal meent dat uw verklaringen op dit vlak opnieuw weinig consistent lijken met uw beweerde gewetensbezwaren om in te gaan op de mobilisatie en aldus zou moeten schieten op 'uw broeders' zoals u de mensen in het oosten van uw land ziet (CGVS p. 8 & p. 10). Het verdedigen van het grondgebied impliceert immers dat een land soldaten inzet om zijn territorium te beschermen, waarbij mogelijk geweld wordt gebruikt tegen de agressor en waarbij ook slachtoffers kunnen vallen. De vaststelling dat u eigenlijk wel akkoord gaat met dit principe en deze consequenties, getuigt niet van het bestaan van oprechte, diepgewortelde en onoverkomelijke bezwaren tegen het gebruik van geweld en wapens in een militair kader. Nog in deze context kan verwezen worden naar de opmerking die reeds gemaakt werd over het feit dat u zich niet verzette tegen de medische controle op school toen u zestien-zeventien jaar oud was, i.e. een eerste stap in de procedure voor een eventuele legerdienst op een later moment (zie boven).

In navolging van deze laatste opmerking kan ook niet voorbijgegaan worden aan de convocatie die u neerlegt, zijnde de 'mobilyzatsiine rozporyadzhennya' ofte 'instructie voor mobilisatie'. U verklaart hierbij dat u fysiek ongeschikt bent om naar het leger te gaan maar dat men u desondanks toch oproept aan de hand van dit document (CGVS p. 5-6 + document 1). Als u gevraagd wordt voor welke concrete stap in de procedure van de mobilisatie u werd opgeroepen volgens deze convocatie, blijkt u dat niet te weten, evenmin als wat de twee ingevulde controlekolommen op de convocatie willen zeggen. Meer nog, u verklaart niet nagegaan te hebben wat deze convocatie precies betekent of wat die controlekolommen willen zeggen – u zegt zelfs dat het u niet interesseert (CGVS p. 7). Welnu, van iemand die verklaart zijn legerdienst niet te willen doen omwille van religieuze, morele en principiële elementen (zie boven + verderop in deze beslissing) en die zegt dat hij fysiek niet geschikt is voor het leger maar toch wordt opgeroepen, kan op dit vlak toch enige interesse verwacht worden en kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij probeert na te gaan wat de ontvangen convocatie precies inhoudt of wat die verder betekent. Dit is hier niet het geval, wat bijzonder opmerkelijk is in het licht van de door u aangehaalde persoonlijke bezwaren tegen dienen in het leger. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat eenvoudig opzoekingswerk leert dat deze 'instructie voor mobilisatie' uitgereikt wordt aan de dienstplichtige die door de medische commissie geschikt geacht wordt voor het vervullen van de militaire dienst. Het wordt uitgereikt in de fase van de toewijzing van dienstplichtigen, geschikt geacht voor militaire dienst, aan oproepings- en mobilisatie-eenheden. In de 'instructie voor mobilisatie' wordt het nummer van de oproepingseenheid ('komanda') en het adres van het oproepingspunt aangegeven waar de betrokkene bij eerste verzoek moet verschijnen met het oog op verdere ontplooiing naar militaire eenheden. De dienstplichtige kan na de overhandiging van de 'instructie voor mobilisatie' evenwel nog lange tijd thuis blijven zonder naar het leger gestuurd te worden (het is bij wet zelfs niet verboden om het land te verlaten).

In verband met deze convocatie verklaart u dat u wordt opgeroepen ondanks uw fysieke beperkingen; u verklaart dat u destijds door de politie werd geslagen in het kader van uw initiële problemen en dat u daardoor op dit moment nog steeds last zou ondervinden aan de arm, de schouder en de kaak. Over deze verwondingen legde u tijdens uw vorige asielaanvraag een paar medische attesten neer (CGVS p. 6 & p. 8-9 + documenten 3-4 in 3de AA). Wat betreft uw initiële problemen waarbij u deze verwondingen zou hebben opgelopen, dient meteen opgemerkt te worden dat deze problemen ongeloofwaardig werden geacht; ook de medische attesten konden deze beoordeling niet wijzigen (zie vorige AA + zie boven). Los van het feit waar, wanneer of in welke omstandigheden u de verwondingen aan uw arm, schouder en kaak zou hebben opgelopen, moet evenwel meteen vastgesteld worden dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag op geen enkele objectieve manier aantoonde dat u daar nog steeds dermate hinder van zou ondervinden dat u er nu fysiek ongeschikt door zou zijn voor een eventuele legerdienst. Bovendien verklaart u dat u het Oekraïense leger niet op de hoogte heeft gebracht van uw fysieke conditie waardoor u nu niet zou kunnen dienen in het leger (u vermoedt enkel dat ze uw fysieke conditie kennen, maar eigenlijk weet u dat niet – overigens heeft u niet geprobeerd om na te gaan of ze er effectief van op de hoogte zouden zijn) (CGVS p. 9). Op deze manier toont u niet aan dat u fysiek niet geschikt zou zijn voor een legerdienst en, als dat wel het geval zou zijn, dat men hiermee geen rekening zou hebben gehouden toen men u de convocatie bezorgde.

Inzake de door u neergelegde convocatie, dient ten slotte nog gewezen te worden op een belangrijke vaststelling. Op de convocatie staat 'BOC' vermeldt met daarna het cijfer 100, wat 'viiskovo-oblikovii spetsialnist' ofte 'militaire specialisatie' betekent. Het nummer 100 valt onder de rubriek algemene specialisatie en meer specifiek staat het nummer 100 voor schutters (zie toegevoegde informatie aan administratief dossier). Uit de toegevoegde informatie blijkt ook dat men deze specialisatie krijgt toegekend na het vervullen van de legerdienst, in het kader van werk voor veiligheidsdiensten (bijvoorbeeld politie) of na het volgen van studies aan een militaire faculteit. Welnu, het feit dat u over deze bepaalde militaire specialisatie beschikt (verkregen op de hierboven vermelde manieren of op een andere manier), wijst er sterk op dat u eerder al een bepaalde (militaire of veiligheids-) opleiding heeft gevolgd (zoals bijvoorbeeld uw gewone legerdienst, waarover u verklaarde dat u ze nooit aangevat heeft, CGVS p. 15). Dit valt dan weer allerminst te rijmen met de door u aangehaalde gewetens- en religieuze bezwaren voor het dragen van wapens, het gebruik van geweld, of een inzet in een gewapend conflict (zie boven) en betekent andermaal dat dergelijke bezwaren om niet in het leger te dienen in uw geval niet ernstig of diepgeworteld genoemd kunnen worden.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u uw weigering om ingezet te worden in het conflict in het oosten van uw land ook baseert op politieke bezwaren tegen uw regering in Kiev: die zou volgens u de wetten niet respecteren, een onwettige oorlog voeren in Oost-Oekraïne en corrupt zijn – u bent het er dan ook niet mee eens dat men mensen oproept en naar het oosten stuurt (CGVS p. 5, p. 10, p. 11). In dit verband moet vooreerst worden opgemerkt dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke rechtvaardiging of doel van zijn overheid bij een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren (UNCR, Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat toenmalig interimpresident Toertsjinov op 1 mei 2014 een decreet met onmiddellijke ingang ondertekende dat de legerdienst in vredetijd opnieuw invoert – dit decreet bepaalt dat de dienstplicht wordt opgelegd volgens de wet op de dienstplicht en de legerdienst en dat de bepalingen betreffende de vredetijd van toepassing zijn. De autoriteiten (o.a. onder leiding van de democratisch verkozen president Petro Poroshenko) kondigden ook verschillende decreten op de mobilisatie af, meer bepaald in maart, mei en juli 2014 en in januari, april en juni 2015. Uw verklaringen dat de mobilisatie voor het Oekraïense leger geen wettelijke basis zouden hebben (CGVS p. 6-7), stroken hier aldus niet mee.

Wat betreft een mogelijk verzet tegen deelname aan een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, dient te worden opgemerkt dat voor zover de legitimiteitskwestie van een bepaald conflict nog niet werd beslecht op internationaal niveau, de bezwaren of grieven van de persoon in kwestie kunnen worden beoordeeld vanuit de optiek van de gewetensbezwaarden (UNHCR, Guidelines on International Protection No. 10: Claims to Refugee Status related to Military Service within the context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 14 november 2014, paragraaf 25). U verklaart op verschillende momenten doorheen uw gehoor dat de huidige regering in Oekraïne corrupt is en dat ze de wetten niet respecteert (CGVS p. 4, p. 5, p. 10, p. 11 & p. 12) – voor zover u deze stelling baseert op uw eigen ervaringen in 2011 waarover u reeds verteld heeft tijdens uw vorige asielaanvragen (toen zou u op uw werk bij de overheid fraude hebben vastgesteld), dient te worden opgemerkt dat over dit door u aangehaalde asielrelaas reeds omstandig werd aangetoond dat het ongeloofwaardig is (zie vorige AA + zie boven). Uw verwijzing

naar deze eigen ervaringen om aan te tonen dat uw regering corrupt is en u daarom niet wil dienen in het leger, kan bijgevolg niet weerhouden worden. In verband met malafide praktijken die aan de gang zouden zijn in het conflict in het oosten van uw land, verklaart u dat journalisten hebben gezegd dat de Oekraïense overheid metaal en zo uit die regio wegneemt om het verder te verkopen en dat goederen en rijkdommen uit die regio worden weggenomen door soldaten en gewapende mensen maar dat de overheid niets doet om dat tegen te gaan (CGVS p. 10 & p. 12). Welnu, wat betreft uw mogelijk verzet tegen een deelname aan het militaire conflict in het oosten van het land omwille van dergelijke methodes en middelen die door de Oekraïense (militaire) autoriteiten worden aangewend tijdens het conflict, dient verwezen te worden naar de toegevoegde informatie aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er weliswaar gewag wordt gemaakt van bepaalde schendingen van de (mensen)rechten door de strijdende partijen, maar dat deze schendingen vooral worden begaan door enkele specifieke groepen of eenheden, zoals de gewapende groepen langs de kant van de pro-Russische separatisten, sommige nationalistische Oekraïense volksmilities die tegen de separatisten vechten of de Veiligheidsdienst van Oekraïne (SBU) aan de kant van de Oekraïense overheid. In de beschikbare rapporten wordt er geen gewag gemaakt van systematische of grootschalige schendingen van de mensenrechten of het oorlogsrecht door de eenheden van het reguliere Oekraïense leger waarin u als reservist zou worden ingelijfd. Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat u niet kunt aantonen dat er een reële kans bestaat u in het kader van een mobilisatie als reservist in het reguliere Oekraïense leger blootgesteld zou worden aan het risico om deel te nemen aan daden die ingaan tegen internationaal aanvaarde mensenrechten of grondbeginselen van humaan gedrag.

Wat betreft uw vrees voor uw eigen leven (CGVS p. 12), dient opgemerkt te worden dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaring dat u bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne meteen naar de gevangenis zou gestuurd worden omdat u zich zonder geldige reden niet had gemeld voor de ene convocatie die er voor u was toegekomen (document 1 – u denkt niet dat er nog andere convocaties voor u waren toegekomen, CGVS p. 7), moet worden opgemerkt dat gerechtelijke vervolging bij dienstplichtontduiking legitiem is bij ontstentenis van het bestaan van een gegronde reden voor de ontduiking van de dienstplicht. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat de voorziene straffen voor ontduiking van de dienstplicht in Oekraïne niet disproportioneel zijn. Uit voormelde informatie blijkt immers dat de persoon die wordt opgeroepen in het kader van een mobilisatie de oproeping persoonlijk in ontvangst moet nemen. Als de persoon in kwestie niet voor ontvangst getekend heeft, zal hij niet vervolgd kunnen worden voor zijn niet-verschijnen. Gelet op de door u beschreven situatie, namelijk dat uw moeder u deze convocatie naar u in België opgestuurd heeft nadat het eerst gewoon onder de deur werd geschoven (CGVS p. 5), is er heden geen grond om aan te nemen dat u op dit moment reeds een gevangenisstraf riskeert omwille van het feit dat u zich niet heeft aangemeld in het kader van de mobilisatie.

Ten derde, wat betreft een eventuele verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke (zie boven). Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de

subsidiare beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de stad Cherkassy (provincie Cherkassy) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiare bescherming wettigt.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw werkboekje, de convocatie van het leger en de email van uw advocaat werden reeds eerder besproken (zie boven). De diploma's van u en uw vrouw bevatten louters informatie over jullie opleidingsniveau, doch hebben geen betrekking op de door u ingeroepen asielmotieven.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vrouw O. K. (...) (O.V. 7.576.589), die haar tweede asielaanvraag baseert op de elementen uit uw asielrelaas, door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiare bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel". Tevens menen verzoekende partijen dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen onderhavige asielaanvraag opnieuw (deels) steunen op het door hen voorgehouden asielaanvraag bij hun, voor wat betreft eerste verzoekende partij, derde en, voor wat betreft tweede verzoekende partij, eerste asielaanvraag. De derde en eerste asielaanvraag van respectievelijk eerste en tweede verzoekende partij van 19 september 2012 werd door verwerende partij bij beslissing van 26 augustus 2013 ongeloofwaardig bevonden waardoor verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissingen werden bevestigd bij arrest nr. 115 612 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 december 2013, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift de initiële problemen van eerste verzoekende partij hernemen, namelijk haar problemen die ontstonden nadat zij op haar werk fraude met overheidsgronden zou hebben willen aanklagen, en stellen dat deze nog steeds actueel zijn, bemerkt de Raad dat deze verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat verzoekende partijen in het kader van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat deze asielaanvragen door het Commissariaat-generaal werden afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat verzoekende partijen naar aanleiding van hun huidige asielaanvraag bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Er kan niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielaanvragen in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift benadrukken dat de gegevens in het aangebrachte werkboekje de tewerkstelling van eerste verzoekende partij bevestigen alsook dat zij in 2011 werd ontslagen, en verder stellen dat het gezien de omstandigheden van haar ontslag niet

verwonderlijk is dat de echte redenen voor haar ontslag niet vermeld worden in het werkboekje, treedt de Raad verwerende partij evenwel bij in haar motivering dat dit document geenszins volstaat om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen te herstellen, daar dit werkboekje louter vermeldt dat eerste verzoekende partij in 2008 werd aangenomen bij het controle-auditbureau van Cherkassy, er in 2009 promotie maakte en in 2011 werd ontslagen, doch geen verduidelijking schept over de omstandigheden waarin of de reden waarom eerste verzoekende partij werd ontslagen. Dit document is dan ook niet van aard om de door eerste verzoekende partij voorgehouden problemen aan te tonen. Bovendien kan aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.6. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partijen naar informatie met betrekking tot de (gebrekkige) werking van de Oekraïense justitie, de corruptie binnen de Oekraïense politie en de hardhandige aanpak van burgers en manifestanten door ordehandhavers, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Oekraïne niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

2.2.7.1. Verder onderstrepen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat eerste verzoekende partij niet wenst betrokken te worden in het gewapend conflict in Oost-Oekraïne. Volgens eerste verzoekende partij zou elke mens de vrije keuze moeten kunnen hebben om al dan niet persoonlijk deel te nemen aan een oorlog en daarbij zijn leven op het spel te zetten. De gedachte dat zij ooit zelf met een vuurwapen op een andere persoon zal moeten/kunnen schieten is voor eerste verzoekende partij ondraaglijk. Omwille van diepmenselijke, principiële, ideologische en religieuze redenen zal eerste verzoekende partij nooit een vuurwapen in de hand nemen om daarmee op mensen te schieten. Voorts menen verzoekende partijen dat het Commissariaat-generaal door voor te houden dat de Oekraïense autoriteiten 'legitiem' strijd aan het voeren zijn, een uiterst bevreemdend standpunt inneemt. Het Commissariaat-generaal als asielinstantie hoort een onafhankelijke en politiek-ideologisch onpartijdige instelling te zijn. Het Commissariaat-generaal kiest, volgens verzoekende partijen, klaarblijkelijk partij in een conflict ten voordele van het huidige Oekraïense regime, dat met een coup aan de macht is gekomen nadat de democratisch verkozen president Yanoevich in februari 2014 van de macht werd verdreven. In de Oekraïense regering zetelen o.a. ultra-nationalisten, en ministers die sympathieën koesteren met en banden hebben met fascistische en racistische groepen voor wie Russen en andere niet-raszuivere Oekraïners ongedierte zijn dat men best dient te elimineren. De Russischspreekende bevolking in het Oosten van Oekraïne heeft de voorbije maanden aan den lijve ondervonden hoe democratisch de Oekraïense regering is. Het Oekraïense leger bombardeerde de voorbije maanden op gewetenloze manier ganse woonwijken in het Oosten van het land zonder enig onderscheid te maken tussen de zogenaamde vrijheidsstrijders en de gewone bevolking, met duizenden doden tot gevolg. Verzoekende partijen menen dat de bevolking in het Oosten van Oekraïne zich terecht bedreigd voelt door hun 'officiële' regering. Eerste verzoekende partij, die zelf van etnisch Russische afkomst is, beschouwt de Oost-Oekraïense bevolking als haar broeders en heeft wel degelijk begrip voor hun angsten voor het Oekraïense leger en voor hun verzuchtingen naar meer autonomie. Het is menselijk ondenkbaar voor eerste verzoekende partij dat het Commissariaat-generaal de bevolking in het Oosten van Oekraïne beschouwt als de zogenaamde 'agressor', en het als normaal zou moeten beschouwen om hiertegen de wapens op te nemen.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap

veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, *in casu* werd door verwerende partij geoordeeld dat door eerste verzoekende partij geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan, hetgeen verwerende partij op uitgebreide wijze motiveerde. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in bovenstaand verweer niet verder komen dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder *in concreto* de motieven die tot deze conclusie van verwerende partij hebben geleid te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen.

Daarenboven wijst de Raad erop – zoals reeds gemotiveerd door verwerende partij – dat eerste verzoekende partij bij het indienen van haar huidige asielaanvraag met betrekking tot het vervullen van haar militaire dienstplicht als asielmotief enkel verklaarde dat zij niet in het leger wou omdat *“niemand wil sterven”* en omdat haar *“gezondheid niet goed genoeg is om dit te doen”* – eerste verzoekende partij vroeg zich ook af waarom zij zou gaan vechten in het leger omdat zij toch geen militair is (administratief dossier, stuk 16). Dergelijk motief strookt niet met het niet willen dienen in het leger omdat zij zou moeten vechten tegen een opstandig deel van de bevolking waarmee zij het eens is.

2.2.8.1. Verzoekende partijen opperen in hun verzoekschrift dat verwerende partij de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor van 27 juli 2015 foutief heeft geïnterpreteerd. Waar zij immers stelt dat zij had gehoopt dat de EU en de VS ‘militair’ tussenbeide hadden moeten komen, bedoelde zij hiermee niet *“dat (...) (zij) het gebruik van geweld nastreeft noch dat (...) (zij) afkerig zou staan tegen het gebruik van geweld”*. Integendeel, zij doelde hiermee op het feit dat alleen een geloofwaardige, internationale, militaire vredesmacht als buffer tussen de twee strijdende partijen noodzakelijk is, enkel en alleen om erop toe te zien dat alle strijdende partijen direct alle geweld zouden stopzetten. Verzoekende partijen geven aan dat als eerste verzoekende partij aangeeft voorstander te zijn van een tussenkomst van een internationale, militaire vredesmacht, dit precies is omdat zij te allen tijden principieel gekant is tegen elke vorm van geweld waarbij slachtoffers kunnen vallen.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat door eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor aangegeven werd dat zij vindt dat Oekraïne aan de Europese Unie of aan andere landen hulp kon gevraagd hebben in de vorm van het sturen van militairen om het conflict op te lossen, hetgeen echter niet gebeurde. Volgens eerste verzoekende partij zouden andere landen, zoals de Europese Unie of de Verenigde Staten, militairen moeten sturen omdat zij de ervaring, de rust en de professionaliteit hebben om het conflict op een treffelijke manier op te lossen, in tegenstelling tot gewone burgers die niet professioneel genoeg zijn. Eerste verzoekende partij heeft het over *“USA heeft beloofd dat OEKR geen kernwapens mag hebben. En in ruil dat ze de soevereiniteit van OEKR zouden beschermen”* en verder over *“Ze zijn getraind om rustig te blijven als er wordt geschoten of als er iets ergs is”*. (administratief dossier O.C., stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 27/07/2015, p. 9-10). Eerste verzoekende partij heeft het duidelijk niet over een vredesmacht als buffer en laat bij het gehoor niet in het minst uitschijnen dat de door haar verwoorde militaire interventie enkel zou slaan op het installeren van een dergelijke macht na politieke negotiatie. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het verdedigen van het grondgebied impliceert dat een land soldaten inzet om zijn territorium te beschermen, waarbij mogelijk geweld wordt gebruikt en waarbij ook slachtoffers kunnen vallen. De vaststelling dat eerste verzoekende partij wel akkoord gaat met dit principe en deze consequenties, getuigt allesbehalve van het bestaan van oprechte, diepgewortelde en onoverkomelijke bezwaren tegen het gebruik van geweld en de inzet van wapens in een militair kader.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat het Commissariaat-generaal op geen enkele manier rekening gehouden heeft met de etnisch Russische afkomst van eerste verzoekende partij en dat eerste verzoekende partij om begrijpelijke redenen vreest door de Oekraïense legerleiding gediscrimineerd en mishandeld te zullen worden tijdens haar legerdienst, stelt de Raad evenwel vast dat uit de stukken in de administratief dossiers en in het bijzonder het gehoorverslag van het gehoor van eerste verzoekende partij van 27 juli 2015 (administratief dossier O. C., stuk 5) blijkt dat eerste verzoekende partij, gevraagd naar haar redenen voor haar dienstweigering, op geen enkel moment gewag maakte van een vrees voor discriminatie en/of mishandeling tijdens haar legerdienst omwille van haar etnisch Russische afkomst. De Raad benadrukt dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De *post-factum* bewering van eerste verzoekende partij dat zij vreest voor discriminatie

en/of mishandeling tijdens haar legerdienst omwille van haar etnisch Russische afkomst, kan dan ook allesbehalve overtuigen.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvragen, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de stad Cherkassy (provincie Cherkassy) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”

Verzoekende partijen stellen dienaangaande in hun verzoekschrift dat de motivering van verwerende partij te vaag, abstract en theoretisch is en onvoldoende rekening houdt met de dagelijkse schrijvende realiteit waarin verzoekende partijen verkeren in Cherkassy. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij op goede gronden oordeelde dat er actueel voor burgers in de stad Cherkassy (provincie Cherkassy) geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Immers blijkt uit de aan de administratieve dossiers toegevoegde informatie van 19 juni 2015 omtrent de veiligheidssituatie in Oekraïne dat er voor wat betreft de regio Cherkassy geen berichten van gewelddadige ongeregelde incidenten waren (administratief dossier O. C., stuk 14, landeninformatie, deel 7; administratief dossier O. K., stuk 15, landeninformatie, deel 3). Door verzoekende partijen wordt geen andersluidende informatie aangebracht waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt, niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier O. C., stukken 13 en 14; administratief dossier O. K., stukken 14 en 15) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 27 juli 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvragen van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT